

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 04, 2014

Nummer 4, 2014

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:217](#) 31-01-2014

A, B/tandarts X

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:93](#) 21-01-2014

CZ Zorgkantoor B.V./Thuiszorg Mozaiek B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:1154](#) 31-01-2014

Stichting Medisch Centrum Haaglanden/Stichting 't Lange Land Ziekenhuis

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2013:3505](#) 23-12-2013

Stichting Carint-Reggeland Groep/X

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2012:BW3465](#) 20-04-2012

OM/X

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2013:51](#) 15-11-2013

A/C

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2013:25](#) 29-10-2013

A/B

RECHTSPRAAK

A/B

In deze zaak gaat het om een verpleegkundige, werkzaam met kinderen, tegen wie in 2012 de verdenking is ontstaan van het voorhanden hebben van kinderpornografische afbeeldingen. Dit materiaal is op zijn computer aangetroffen en om die reden heeft de Inspectie voor de Gezondheidszorg besloten een bevel ex artikel 87a Wet BIG op te leggen. De Inspectie is van mening dat het een schending betreft van de tweede tuchtnorm uit de Wet BIG. Het College oordeelt dat de handelingen van de verpleegkundige zijn weerslag hebben op het belang van de individuele gezondheidszorg en legt de maatregel van een gedeeltelijke ontzegging op.

Eind september is in het kader van een strafrechtelijk onderzoek bij de doorzoeking van de woning van de verpleegkundige een grote hoeveelheid kinderpornografisch materiaal gevonden op de aldaar in beslag genomen computer. Het materiaal dat is gevonden zou onder meer betrekking hebben op naakte jongens, waarbij het merendeel tussen de twaalf en zestien jaar is, in poses met een seksuele lading. Om die reden is de verpleegkundige ontslagen en heeft hij op dit moment geen werk. Daarnaast heeft de Inspectie voor de Gezondheidszorg een bevel ex artikel 87a Wet BIG opgelegd. Dit houdt in dat het hem wordt verboden individuele gezondheidszorg te verlenen aan minderjarigen totdat in de tuchtprocedure onherroepelijk is beslist.

De Inspectie verwijt de verpleegkundige een schending van de tuchtnorm van artikel 47 lid 1 sub b Wet BIG, doordat hij als (kinder)verpleegkundige thuis veelvuldig kinderpornografisch materiaal heeft gedownload, bekeken en in zijn bezit heeft gehad. De verpleegkundige heeft aangegeven dat hij diepe spijt heeft van hetgeen hem wordt verweten, maar dat de verweten gedragingen niet onder de voormelde tuchtnorm vallen, aangezien het om gedragingen gaat die helemaal buiten de uitoefening van zijn werkzaamheden als verpleegkundige liggen. Daarnaast acht hij het principieel onjuist om vooruit te lopen op de uitkomst van een strafvervolgning.

Bij de overwegingen haalt het College allereerst aan dat het tuchtrecht en strafrecht naast elkaar kunnen worden ingezet aangezien het strafrecht ziet op de bestraffing, terwijl het medisch tuchtrecht primair beoogt de kwaliteit van de gezondheidszorg te bevorderen. Het College geeft voorts aan dat voor zover de verpleegkundige zich heeft willen beroepen op het ne bis in idem-beginsel dit faalt. Voor wat betreft het verweer van de verpleegkundige dat de normschendingen niet vallen onder het medisch tuchtrecht oordeelt het College als volgt. Het College stelt voorop dat de handelingen in de privésfeer in beginsel niet onder het tuchtrecht vallen, tenzij deze voldoende weerslag hebben op het belang van de individuele gezondheidszorg. Aangezien de verpleegkundige grote aantallen kinderpornografische afbeeldingen op zijn computer had staan, gaat het College ervan uit dat er bij de verpleegkundige sprake is van een pedofiele geaardheid waaraan hij 'passief' uiting heeft gegeven. Voorts oordeelt het College dat deze geaardheid onmiskenbaar gevolgen heeft voor zijn positie als kinderverpleegkundige en dat deze daarmee dus het belang raakt van de goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Het onderscheid tussen werk en privé gaat in dit geval niet op, omdat een aan de persoon van de verpleegkundige verbonden pedofiele geaardheid uiteraard ook tijdens de uitoefening van het werk blijft bestaan. Het College oordeelt dan ook dat er wel sprake is van een schending door de verpleegkundige van artikel 47 eerste lid aanhef en onder b Wet BIG en dat de verpleegkundige dus heeft gehandeld in strijd met de tuchtnorm. Gelet op alle omstandigheden van het geval acht het College de maatregel van een gedeeltelijke ontzegging het beroep uit te oefenen passend. Onder strikte omstandigheden lijken bepaalde verpleegkundige werkzaamheden, bijvoorbeeld in de geriatrie, niet onaanvaardbaar, aldus het College.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2013:25

Zaaknummer: 2013-111

Rechters: M.A.F. Tan-de Sonnaville, M.E. Honnée, A.J.M. Koeter, R.P. Veltman en I.M. Bonte

Advocaten: J.A.E. van der Jagt-Jobsen en M.P. de Klerk

Wetsartikelen: 48 lid 1 onder e Wet BIG, 71 Wet BIG, 47 lid 1 sub b Wet BIG en 65 lid 6 Wet BIG

RECHTSPRAAK

A/C

In deze zaak staat het handelen van een huisarts centraal in het kader van informatieverstrekking aan de Raad voor de Kinderbescherming. De ingediende klacht ziet op het verstrekken van informatie, zonder toestemming van klager, aan de Raad en op de inhoud van de informatie die daarbij door de huisarts was verstrekt. Het college oordeelt dat de huisarts contact had dienen op te nemen met klager, bij voorkeur voor het verkrijgen van toestemming, dan wel zich had moeten vergewissen van de toestemming. Daarnaast oordeelt het college dat de huisarts bij het verstrekken van informatie zich had dienen te beperken tot feitelijkheden.

De indiener van de klacht betreft een vader van vier kinderen. De vader, moeder en de vier kinderen waren allen patiënt in de praktijk van de huisarts tot aan 2011. Begin 2012 is de huisarts benaderd door de Raad voor de Kinderbescherming met een verzoek om informatie over de vader. De huisarts geeft in dat telefonisch gesprek, waarvan later verslag is gemaakt, onder andere aan dat hij nooit sporen heeft gezien van kindermishandeling. Daarnaast omschrijft de huisarts vader als een man die snel gekrenkt is en gespannen overkomt. Ook geeft de huisarts in dat gesprek aan dat vader veel tegenslagen heeft gehad, maar dat volgens hem vader daarbij tevens het onderdeel is van het probleem. Tot slot geeft de huisarts aan dat vader hem eens in een gesprek heeft verteld dat hij de kinderen meerdere keren met een stok heeft geslagen, maar dat vader dit bagatelliseerde.

Klager verwijt de huisarts dat hij, door zonder toestemming van klager te handelen, klagers eer en naam heeft geschaad, en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan smaad, schending van vertrouwen en schending van zijn beroepsgeheim. Ter beoordeling aan het college staat de vraag of de huisarts toestemming had dienen te vragen aan vader. Tevens staat ter beoordeling of de huisarts te ver is gegaan wat betreft de inhoud van de informatieverstrekking.

Bij de overwegingen haalt het college artikel 10 van de KNMG-meldcode 'Kindermishandeling

en huiselijk geweld' aan. Uit dit artikel blijkt dat de arts bij een verzoek om informatie door de Raad alle tot zijn beschikking staande informatie verstrekt die noodzakelijk is om kindermishandeling te stoppen of een redelijk vermoeden daarvan te laten onderzoeken, bij voorkeur met toestemming van ouders en/of kind. De arts informeert betrokkenen tevoren, tenzij dit niet mogelijk is in verband met de veiligheid van het kind en/of anderen, als redelijkerwijs gevreesd moet worden dat de arts het kind en/of de ouders uit het oog zal verliezen of als de arts vreest voor zijn eigen veiligheid. Daarbij geldt dat de arts zijn informatie zo feitelijk mogelijk, bij voorkeur schriftelijk verstrekt, onder de voorwaarde dat deze niet voor een ander doel wordt gebruikt dan waarvoor deze werd verstrekt.

In het onderhavige geval oordeelt het college dat uit de verklaring van de huisarts blijkt dat hij wel redenen had om de informatie te verstrekken, maar dat hij zelf contact had dienen op te nemen met klager, teneinde toestemming te verkrijgen. Ook had de huisarts zich dienen te beperken tot feitelijkheden en had hij geen waardeoordelen mogen verstrekken. Mede gelet op het inzicht dat de huisarts heeft getoond, acht het college de maatregel van een waarschuwing passend.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 15-11-2013

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2013:51

Zaaknummer: 101/2013

Rechters: A.L. Smit, M. Willemse, J.M. Komen, T.S. van der Veer en R.B. van Leeuwen

Wetsartikelen: 47 lid 1 onder a Wet BIG, 7:457 BW en 48 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Stichting Medisch Centrum Haaglanden/Stichting 't Lange Land Ziekenhuis

Een betalingsregeling tussen twee ziekenhuizen bracht niet het bewijs met zich van de door het MCH gestelde voortzetting van de overeenkomst met 't Lange Land Ziekenhuis tot dienstverlening op het gebied van microbiologie en pathologie.

Medisch Centrum Haaglanden (MCH) is een algemeen (topklinisch) ziekenhuis met locaties in Leidschendam en in Den Haag. 't Lange Land is een algemeen ziekenhuis voor de stad Zoetermeer en omstreken. Omdat 't Lange Land niet in staat is om alle functies van een algemeen ziekenhuis zelf uit te voeren, koopt zij bij derden – onder meer – diagnostisch onderzoek in, waaronder dienstverlening op het gebied van microbiologie en pathologie bij MCH. In het kader van deze samenwerking hebben partijen meerdere malen tariefafspraken gemaakt. In januari 2013 is 't Lange Land uitgetreden uit de 'Coöperatie Samenwerkende Ziekenhuizen West-Nederland U.A.', die bestond uit MCH, 't Lange Land, het Groene Hart Ziekenhuis en Bronovo.

Na eerdere aanmaningen heeft MCH 't Lange Land in gebreke gesteld in verband met een aanzienlijke betalingsachterstand met betrekking tot de door MCH aan 't Lange Land verrichte dienstverlening en is 't Lange Land gesommeerd om een bedrag van € 2.900.470 (een deel van de totale vordering van MCH) aan MCH te voldoen. Er is ter betaling een regeling tussen partijen getroffen.

Het onderhavige geschil is door het MCH aanhangig gemaakt omdat partijen wel nog van mening verschillen over de vraag of tussen hen al dan niet een overeenkomst tot stand is gekomen met betrekking tot voortzetting door MCH van dienstverlening ten behoeve van 't Lange Land op het gebied van pathologie en medische microbiologie. MCH heeft zich op het standpunt gesteld dat zij alleen heeft ingestemd met een afbetalingsregeling voor 't Lange Land onder de voorwaarde dat de dienstverlening ook na 16 februari 2014 (voor een periode van vijf jaar) zou worden voortgezet. Hier tegenover heeft 't Lange Land echter aangevoerd dat partijen weliswaar een afbetalingsregeling zijn overeengekomen, maar dat zij geen

overeenstemming hebben bereikt met betrekking tot de voortzetting van de dienstverlening door MCH.

De voorzieningenrechter volgt 't Lange Land Ziekenhuis, dat nergens uit blijkt dat beide partijen het eens zijn over een voortzetting van het contract. Weliswaar heeft het MCH in de correspondentie van haar kant aan 't Lange Land meegedeeld dat zij betaling in termijnen door 't Lange Land heeft toegestaan onder de voorwaarde van continuering van de dienstverlening door MCH, maar 't Lange Land heeft in ieder geval in haar brieven van 12 en 22 augustus 2013 op ondubbelzinnige wijze duidelijk gemaakt dat zij niet akkoord gaat met de door MCH gestelde voorwaarde en dat zij alleen bereid is de dienstverlening door MCH voort te zetten indien MCH marktconforme tarieven hanteert.

De voorzieningenrechter wijst daarom de eisen van MCH richting 't Lange Land af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:1154

Zaaknummer: C/09/456918 / KG ZA 13-1451

Rechters: G.P. van Ham

Advocaten: R.G. van Snouckaert Schauburg en K.D. Meersma

Wetsartikelen: 3:33 BW en 6:217 BW

RECHTSPRAAK

A, B/tandarts X

Schadevordering jegens tandarts wegens toerekenbaar tekortschieten. Motiveringsklacht tegen overwegingen van het hof. Hoge Raad is het eens met de klacht: het hof heeft verzuimd een essentiële omstandigheid in acht te nemen.

Eiseres tot cassatie A heeft in de periode van december 2003 tot en met januari 2004 een uitgebreide sanering van haar gebit ondergaan op grond van een met tandarts X gesloten geneeskundige behandelingsovereenkomst. De sanering bestond eruit dat op het ondergebit kronen zijn geplaatst en op het bovengebit gouden kappen met (uitneembare) frameprotheses. Doordat A een ernstige vorm van tandartsenangst had, was haar gebit slecht bijgehouden. Bovendien moest vanwege die angst het merendeel van de door tandarts X uitgevoerde handelingen plaatsvinden onder volledige narcose. Na uitvoering van de tandheelkundige aanpassingen bleek bij A sprake te zijn van een onjuiste beethoogte in die zin dat de lengte van de tanden in de boven- en onderkaak te groot was. Daardoor werden bijten, kauwen, spreken en slikken belemmerd. Na vergeefs pogingen te hebben gedaan om het probleem met bijstijpen te verhelpen, heeft tandarts X A verwezen naar een ziekenhuis voor verdere behandeling. Daar heeft een andere tandarts – na de vaststelling dat de beethoogte 5 mm te hoog was – die hoogte verlaagd.

A en B hebben in dit geding gevorderd tandarts X te veroordelen tot betaling aan A van een bedrag van € 7000 voor vergoeding van immateriële schade, en tot betaling aan haar echtgenoot, B van een bedrag van € 1309,96 wegens gemaakte reiskosten en gederfde vakantiedagen. A en B hebben aan hun vordering ten grondslag gelegd dat tandarts X is tekortgeschoten bij het uitvoeren van de tandheelkundige behandeling. De rechtbank heeft tandarts X veroordeeld tot betaling aan A respectievelijk B van bedragen groot € 1000 respectievelijk € 1015,76.

Vervolgens is hoger beroep ingesteld. Het Hof 's-Hertogenbosch heeft vooropgesteld dat het enkele feit dat er na de behandeling van het gebit van A door tandarts X sprake was van een beethoogte die 5 mm afweek van de natuurlijke beethoogte, niet kan leiden tot de conclusie

dat tandarts X toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de behandelingsovereenkomst, gegeven de concrete omstandigheden waaronder tandarts X de behandelingen moest uitvoeren. Daarbij heeft het hof van belang geacht dat de tandarts in het ziekenhuis als getuige heeft verklaard dat het bepalen van de juiste beethoogte een kwestie van proberen is, waarbij een beredeneerde keuze op basis van een afweging van uiterlijk en functie vereist is, hetgeen volgens deze tandarts in de situatie van A een tijdrovend proces zou zijn geweest. Voorts heeft het hof betekenis gehecht aan het feit dat tandarts X ervoor heeft gekozen om nog tijdens de behandeling A door te verwijzen naar een nog meer gespecialiseerde tandarts, die alleen bijzondere tandheelkundige behandelingen uitvoert. Het hof heeft gewezen op het betoog van A dat tandarts X haar heeft doorverwezen op het moment waarop tandarts X 'ook niet meer [wist] wat te doen', maar het hof is daaraan voorbijgegaan omdat A niet heeft betwist dat de behandeling door tandarts X ten tijde van de doorverwijzing nog niet was afgerond. Het hof heeft het eindvonnis van de rechtbank vernietigd en de vorderingen van A en B alsnog afgewezen.

In cassatie wordt erover geklaagd dat het hof ten onrechte heeft vooropgesteld dat het enkele feit dat na de behandeling door tandarts X sprake was van een beethoogte die 5 mm afweek van de natuurlijke beethoogte, niet kan leiden tot de conclusie dat tandarts X toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de behandelingsovereenkomst. Het hof had daarbij moeten betrekken dat de beet toen al dramatisch was ingeslepen.

Naar het oordeel van de Hoge Raad slaagt deze klacht. Nu het hof geen feiten heeft vastgesteld die afwijken van de door de rechtbank vastgestelde feiten, moet in cassatie uitgangspunt zijn dat sprake was van een afwijking van 5 mm nadat tandarts X de beet 'dramatisch' had ingeslepen zonder enige verbetering. Hieruit volgt dat de afwijking aanvankelijk aanzienlijk groter moet zijn geweest. Uit het arrest van het hof blijkt niet of het deze omstandigheid – die in ieder geval van essentieel belang is voor de beoordeling van de zorgvuldigheid van de behandeling door tandarts X – in aanmerking heeft genomen bij zijn beoordeling of tandarts X is tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit de behandelingsovereenkomst. Aldus heeft het hof zijn beslissing ontoereikend gemotiveerd.

Volgt vernietiging van het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch en verwijzing naar het Hof Arnhem-Leeuwarden.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:217

Zaaknummer: 13/00875

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp en C.E. Drion

Advocaten: B.J. van Dorp en S. Kousedghi

RECHTSPRAAK

CZ Zorgkantoor B.V./Thuiszorg Mozaiek B.V.

Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch oordeelt in de onderhavige kwestie dat de bezwaartermijn uit het Zorginkoopdocument 2014 van CZ tussen partijen als een fatale termijn moet worden beschouwd. Dat leidt er echter niet toe dat na het verstrijken van die termijn het recht van Mozaiek om een kort geding aanhangig te maken, is vervallen. Wel kan CZ zich in een aanhangig gemaakt kort geding op de overeengekomen fatale termijn beroepen. Het is vervolgens aan de zorgaanbieder om argumenten aan te voeren op grond waarvan dat beroep in de gegeven omstandigheden niet zou moeten worden gehonoreerd.

CZ Zorgkantoor B.V. (hierna: CZ) is als verbindingskantoor (ook wel: zorgkantoor) door de minister aangewezen voor de administratieve uitvoering van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten. Zorgkantoren sluiten namens zorgverzekeraars jaarlijks overeenkomsten met individuele zorgaanbieders. Voor de zorginkoopprocedure 2014 heeft CZ het Zorginkoopdocument 2014 opgesteld, waarin is beschreven aan welke voorwaarden inschrijvers moeten voldoen om in aanmerking te komen voor een overeenkomst. Dit is geen aanbestedingsprocedure, maar CZ stelt in het Zorginkoopdocument 2014 wel aan te sluiten bij de beginselen van het aanbestedingsrecht, zoals een objectieve, transparante en non-discriminatoire invulling van het inkoopbeleid.

Thuiszorg Mozaiek B.V. (hierna: Mozaiek) is een zorgaanbieder die thuiszorg aanbiedt. Deze zorgaanbieder heeft zich bij CZ ingeschreven voor de zorginkoopprocedure 2014. CZ heeft bij e-mail aangegeven dat Mozaiek niet in aanmerking komt voor een overeenkomst omdat de inschrijving niet voldoet aan de voorwaarden uit het Zorginkoopdocument 2014. CZ heeft in die e-mail erop gewezen dat Mozaiek binnen twintig dagen, te rekenen vanaf datum dagtekening, tegen de beslissing van CZ rechtsmaatregelen kan nemen, zoals ook is opgenomen in het Zorginkoopdocument 2014. Mozaiek heeft CZ vervolgens in kort geding gedagvaard. In kort geding beriep CZ zich op de niet-ontvankelijkheid van Mozaiek, omdat

Mozaiek het kort geding niet binnen de termijn van twintig dagen aanhangig had gemaakt. De voorzieningenrechter overwoog dat deze termijn niet kan worden beschouwd als een vervaltermijn, omdat daarvoor duidelijk in het Zorginkoopdocument 2014 had moeten zijn opgenomen dat CZ die termijn zo beschouwt. Gesteld noch gebleken was dat in het Zorginkoopdocument 2014 expliciet is vermeld dat de zorgaanbieder zijn recht verliest om geschillen aan de rechter in kort geding voor te leggen, wanneer een geschil later dan twintig dagen na bekendmaking van de beslissing aanhangig wordt gemaakt. Mozaiek werd wel op andere punten in het ongelijk gesteld.

CZ is daarop in hoger beroep gekomen. CZ vordert het vonnis te vernietigen voor zover het beroep van CZ op de termijn van twintig dagen is gepasseerd. Mozaiek is niet verschenen.

Het hof oordeelt dat Mozaiek, door deel te nemen aan de zorginkoopprocedure, de voorwaarden uit het Zorginkoopdocument 2014 heeft aanvaard, waaronder begrepen de termijn van twintig dagen. De omschrijving van die termijn als een 'verval van recht', brengt in beginsel mee dat die termijn tussen partijen geldt als een fatale termijn. Daarmee is evenwel niet het recht van Mozaiek vervallen om een kort geding aanhangig te maken. Dat zou een te vergaande inperking van het recht zijn om zich in geval van een geschil tot de rechter te wenden, zodat overschrijding van de termijn niet leidt tot het niet-ontvankelijk verklaren van Mozaiek. CZ kan zich in een kort geding echter wel op de overeengekomen fatale termijn beroepen, waarna het aan de zorgaanbieder is argumenten aan te voeren op grond waarvan dat beroep in de gegeven omstandigheden niet zou moeten worden gehonoreerd. Mozaiek heeft evenwel niets aangevoerd, zodat het hof het vonnis bekrachtigt met verbetering van gronden.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-01-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:93

Zaaknummer: HD 200.136.808/01

Rechters: J.M. Brandenburg, P.M.A. de Groot-van Dijken en H.A.W. Vermeulen

Advocaten: A.J.H.W.M. Versteeg

Wetsartikelen: 40 AWBZ

RECHTSPRAAK

Stichting Carint-Reggeland Groep/X

Per 1 januari 2013 mogen topfunctionarissen en werkgevers die onder de Wet Normering Topinkomens (WNT) vallen geen beëindigingsvergoeding van meer dan € 75.000 bruto overeenkomen. In een ontbindingsprocedure of in een kennelijk onredelijk ontslagprocedure mag een rechter wel een hogere vergoeding opleggen. Uit rechtspraak blijkt dat rechters meestal niet van de WNT afwijken. In dit geval week de kantonrechter wel af van de WNT, in het voordeel van de functionaris. De vraag is of hier sprake was van een voorgekookt verhaal.

Bij Carint, een thuiszorgorganisatie in Overijssel, was sinds 15 augustus 2004 een directeur werkzaam die inmiddels 60 jaar oud was en maandelijks een salaris ontving van € 9293,77 bruto, exclusief emolumenten. Carint was van mening dat de arbeidsverhouding met de directeur door een verschil van inzicht dermate was verstoord dat verdere vruchtbare samenwerking niet langer mogelijk was. Carint diende op 23 december 2013 een ontbindingsverzoekschrift in en verzocht de kantonrechter de overeenkomst te ontbinden met oplegging van een vergoeding van € 120.000.

De directeur diende eveneens op 23 december 2013 een verweerschrift in, gaf aan dat er inderdaad sprake was van een verschil van inzicht en dat daardoor de arbeidsverhouding dermate was verstoord dat verdere vruchtbare samenwerking niet langer mogelijk was en vorderde een vergoeding van € 195.000 bruto.

Na een mondelinge behandeling op eveneens 23 december 2013, komt de kantonrechter tot de conclusie dat er sprake is van een zodanige verandering van omstandigheden dat de dienstbetrekking billijkheidshalve behoort te eindigen. Omdat deze verandering van omstandigheden niet in overwegende mate aan de directeur kan worden verweten acht de kantonrechter een vergoeding billijk. De kantonrechter geeft aan dat partijen geen hogere vergoeding dan € 75.000 mogen overeenkomen, maar dat hij wel een hogere vergoeding mag

opleggen indien hem dat billijk voorkomt.

De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst per 1 maart 2014 en stelt de vergoeding, 'alle omstandigheden in acht nemende', vast op € 120.000 bruto.

Dit alles lijkt ogenschijnlijk logisch en weloverwogen. Enkele zaken bevreemden echter. Het kan een verschrijving in de beschikking zijn, maar het is raar dat zowel het ontbindingsverzoekschrift als het verweerschrift op 23 december werden ingediend en op diezelfde dag ook de behandeling plaatsvond. Minstens net zo vreemd is dat kennelijk op voorhand al in het verzoekschrift is opgenomen dat de werkgever € 120.000 bruto aanbiedt, terwijl de werkgever op grond van de WNT niet meer dan € 75.000 mag aanbieden. Ook vreemd is dat de beschikking uiterst summier is. Bij een normale ontbinding op tegenspraak bevat de beschikking meestal vele alinea's feiten en omstandigheden en overwegingen. In deze beschikking zijn dat alles bij elkaar slechts enkele regels. Ook afwijkend is dat de overeenkomst pas per 1 maart wordt ontbonden. Meestal geschiedt dat 'dadelijk', dan wel binnen enkele weken na de beschikkingsdatum. Ook bijzonder is dat op dezelfde dag dat de stukken werden ingediend en de mondelinge behandeling plaatsvond, de kantonrechter uitspraak deed. Meestal duurt dat een à twee weken.

Op grond van de neutrale kantonrechtersformule zou de vergoeding uitkomen op ongeveer € 170.000 bruto. De WNT komt uit op maximaal € 75.000 bruto indien partijen een beëindiging overeenkomen. Gaan partijen daar overheen, dan zal de minister van de werkgever eisen dat die het teveel betaalde bedrag terugvordert als zijnde onverschuldigd betaald. Laat de werkgever dat na, dan kan de minister dat bedrag van de (ex-)werknemer terugvorderen. Als de rechter een hogere vergoeding dan € 75.000 bruto oplegt, dan dient de minister dat te respecteren.

Het is niet ondenkbaar dat in dit geval partijen onderling zijn overeengekomen dat € 120.000 redelijk is en dat zij de kantonrechter bereid hebben gevonden in een beschikking dit bedrag toe te wijzen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-12-2013

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2013:3505

Zaaknummer: 2614574

Rechters: G.G. Vermeulen

Advocaten: M.A.M. Oude Breuil en H. Dijks

Wetsartikelen: 7:685 BW en 2.10 WNT

RECHTSPRAAK

OM/X

In deze zaak gaat het om een strafrechtelijke vervolging van een arts. Hem is – kort gezegd – seksueel misbruik van meerdere patiënte ten laste gelegd. De rechtbank achtte dit bewezen. Hem werd daarvoor een gevangenisstraf van vijf jaren opgelegd. Als bijkomende straf werd de ontzetting uit het recht tot directe of indirecte uitoefening van een beroep in de gezondheidszorg of maatschappelijk zorg voor de duur van tien jaren bevolen.

De verdachte was als arts eigenaar van een kliniek. In de kliniek deed hij groepssessies. Zijn patiënten waren minderjarig en belast met een (eet-)verslavingsproblematiek of andere psychische problemen. De arts nam zijn patiënten mee naar zijn woning en betastte zijn patiënten. Ook werd naar porno gekeken.

Naar het oordeel van de rechtbank is vast komen te staan dat sprake was van stelselmatig misbruik van zeven jonge vrouwen, van wie er vier tijdens het misbruik minderjarig waren. In drie gevallen acht de rechtbank verkrachting bewezen omdat sprake was van psychische dwang.

De rechtbank acht alleen een gevangenisstraf van vijf jaren passend. Als bijkomende straf bepaalt de rechtbank dat de verdachte de komende tien jaar niet als hulpverlener mag werken. Hoewel de arts had aangegeven niet meer als hulpverlener aan het werk te willen gaan, wil de rechtbank daarover voor langere tijd de zekerheid hebben.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-04-2012

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2012:BW3465

Zaaknummer: 13/656187-11

Rechters: H.A. van Eijk, M.R. Jöbsis en A.J. Wesdorp

Advocaten: L.M. Oldenburg

Wetsartikelen: 242 Sr, 242 Sr, 248 Sr en 249 Sr